

DALIN, OLOF VON

**Beskrifning om en runsten wid
Drotningholm, som kan tiena til uplysning
i Lovöiska historien./(Olavo Biörnero.) =S.
impr=.**

1751

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

RAR.

70

Rox.

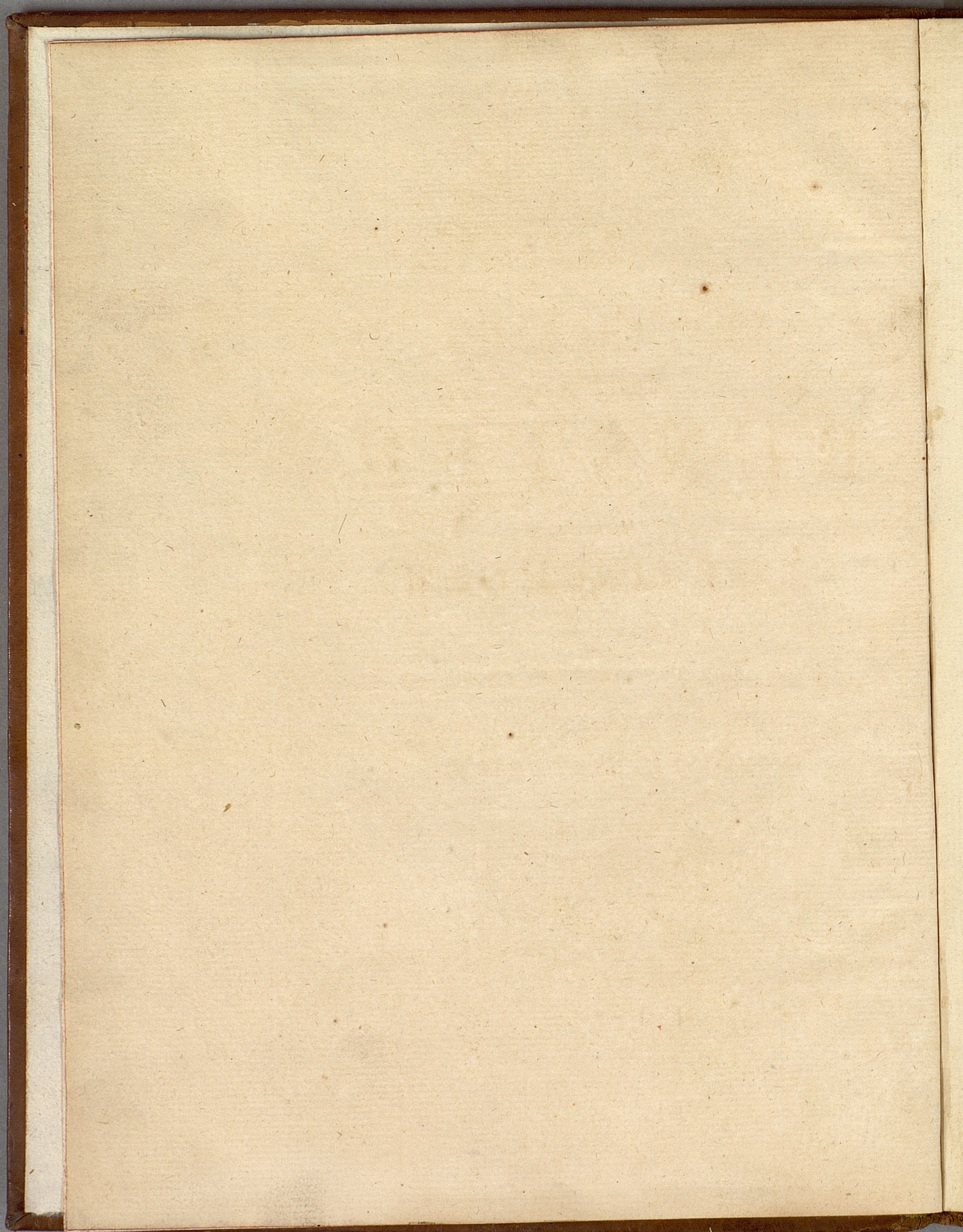
79.

o

RAR.

79

RAR.

79

BESKRIFNING
OM EN
RUNSTEN
WID
DROTNINGHOLM,
SOM
KAN TIENA TIL UPLYSNING
i
LOVÖISKA HISTORIEN.

UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE
RUSSELL
AND
PROTHINGHAM
FOR
THE UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE
LOWERY & HUTTON

PÅ:

DEN. DYRE.

FREDRIKS.

DAG.

d. 18. Jul. a. 1751.

ÅR.

INFÖR. HANS. KONGL. MAJ:TS.
MIN. ALLERNÅDIGSTE. HERRES.

ADOLF. FREDRIKS.

SVERIGES. GÖTES.

och VENDES &c.

K O N U N G S.

FÖTTER.

DETTA. HISTORISKA. ARBETE.
I. UNDERDÅNIGHET. NEDLAGT.

AF.

OLAVO. BIÖRNERO.

ANTIQUARIO. LOVÖENSI.

FÖRE

FÖRETAL.

Den tid, då werlden än war klen,
Upreste hon en wyrdig Sten,

Den ännu wackra Runor pryda:
Jag fåg den nyfs: Et GUDA-PAR,
Hwaraf wår tid all Sällhet har,

Befalte mig des skrift uttyda:
Jag känner Oden och Hans Fru,
De gamla kâmpespiut och glafwar,
Jag wördar dem i deras grafwar;
Men, GUDI lof, jag lefwer nu!

Dock bör jag ej underlåta, at lyda få
Nådig befallning, och lämna om detta
uråldrige minnings-märke all möjelig ef-
terrättelse.

Den Runsten jag nu årnar beskrifwa,
är 4 alnar hög och wid 6 til 7 quarter
bred: Han står wid Ladgården på Drot-
ning-

ningholm, och har nästan detta anseende:

Runorne, sedan man öfverfätt dem på vårt nu brukeliga språk, äro af detta innehåll:

*Igelbiörn. och. Wibiörn. och. Hugbiörn.
reste. stenen. åt. Guba. sin. Fader... onr.*

A 3

För

För en ordning skull menar jag wara
tienligt, at dela denna förklaring i twen-
ne Flockar:

Den förra *Critisk*:

Den andra *Historisk*:

I den förra lyser en diupfinnig Academisk
Lårdom, tienlig at upodla unga ämnen
til Purpur och Harnesk, til Kyrka och
Hushållning:

I den senare fins mycken styrka för de
bårgfasta hufwuden, som icke låta för-
leda sig til minsta ändring i vår Histo-
ria, af fruktan, at det torde rubba vå-
re Förfäders urgamla heder.

FÖR-

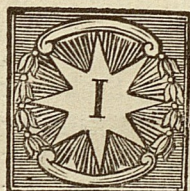

FÖRSTA FLOCK,

ELLER

Den *Critiska*.

Igelbiörn: et mennisko-namn af willdiur: den fäselige *Igel*-kotten och den grymme *Biörnen*, som skal äga tolf manna-styrka med förstånd som en Tolfman. *Biörn* kallas den, som är fäseligen stark, tiock och fet, jemwäl den, som ej frågar efter snygghet i kläder eller seder. *Köks-Biörn* wil säga så mycket som en Köks-piga i sin ämbetes ifwer. Men få är ock *Biörn* en wacker Stiern-ställning på Himmelen: *Ursa Major*, *Ursa Minor*. (vid. Glob. Coelest. in Biblioth. Reg. Drotningholm.) När man nu lägger *Igel* och *biörn* tilfammans, finner man handgripeligen, at *Igel*, et diur med hwasfa spiut och taggar, betydte en tropp fotfolk med pikar, liksom de Romares Skiöld-padda (*Testudo*) war en tropp med skiöldarne öfwer hufwuden, och at *Igelbiörn* således war en General af Infanteriet, samt äfwen en Prins; ty *Biörn* har ofta i Swerige varit et Konunga-namn. (vid. *Biörners Kämpedater &c.*)

Och: et Monosyllabum, at sammanbinda och åtskilja orden: det sammanbinder, til ex: när en Man säger til sin Hustru: du *och* jag: det åtskiljer orden, at göra dem klara, til ex: Far *och* Mor: eljest skulle det heta

heta Farmor, hwilket woro en beklagelig olikhet i meningen.

*Wi*biörn: sammanfatt af *Wi* (Lat: *Nos*, Gall: *Nous*, Germ: *Wir* &c.) och *Biörn*, et namn, så at denne kallat sig *Wi-Biörn*, likfom *Wi* Gustaf, *Wi* Carl med Guds Nåde, och fyns derföre klarligen, at han warit en Konung.

Hugbiörn: en *huggande Biörn*, likfom *Huggwård*, *Hugg-järn* &c. At *hugga* sig igenom, war et brukeligt ord bland Konung CARL den XII:tes Drabanter: Der af sluter jag med säkerhet, at Prins *Hugbiörn* warit Capitain-Lieutenant för Drabanterne: När nu Konung *Wi-biörn* gådt i fält, har hans broder *Hugbiörn* tågat förut med lifwakten, eller ock anfördt hela rytteriet, likfom Prins *Igelbiörn* hela fotfolket. Då man rätt förtår gamla handlingar, huru kan man då icke uplysa werlden med oskattbara kunskaper?

Reste Stenen: det är, de upreste detta ährominne, at det ej låg på sned, som det nu gör eller framdeles mer ärnar göra, så framt ej en Nädig Hand behagar låta ställa det åter på fötter. Af *Resa*, uphöja, kommer det ordet *Rese*, Jätte, et slags fäseligen stort folk och bärgboar, som fordom mycket uppehållit sig här i Nordlanden: Sådane hafwa funnits til 15 alnars längd, som många wåre wittre Häfdeteknare intyga: De hafwa ätit en sin åhrs gammal oxen i målet, och deras grötsfat hafwa warit som wåre störste Slupar: när de snarkat i sin fömn, har folket i bygden deromkring trodt, at åskan gådt: förmodeligen finnes ännu många sådane i wåre bärg. Jag kan ej annat, än le, då jag hörer wise dierfwe

WID DROTNINGHOLM.

9

dierfwe Nyläringar twifla, om en sådan Nation nänsin warit til: Det skulle ej kosta mig många pennedrag, at aldeles krossa sådane Ignoranter och skadeliga fritänkare. Eljest är *Resa* det samma, som fara från en ort til en annan: til ex: Det kostar på en gång, at *Resa* från Drotningholm.

Stenen: det är, at detta stycke war wärkeligen en sten den tiden det uthöggs, långt för fyndafloden, och icke någon annan materia, som sedan blifwit sten: Det som wid Skapelsen war sten, det är sten ännu, och undergår aldrig förändring: Det, som då war träd, är det ännu: det, som då war lera, är det ännu, likaså är det med jord och watn: de nya satser om Petrificationer, Corruptioner, Circulationer, växters, watns och jords ändringar kunna juft förarga en god Christen och förmörka wår gamla, klara och ährofulla Historia. Eljest är *Sten* et menniskonamn, hwaraf Grekerne tagit Petrus, så at Sanct Pehr bör wärkeligen heta Sanct *Sten*.

Ät: är nästan det samma som *ät*: *ät* mig, säger man, då man åstundar något godt: bland många förwirrade säger man, den ena wil *ät* höger, den andra *ät* wänster. Detta ord måste noga skiljas från et annat *ät*, som in infinitivo kallas *äta*, Lat: edere, manducare: jag *ät*, tu *ät*, han *ät* &c. han *ät* up i fioht det han skulle lefwat på i år.

Guba eller *Kuba*: Här är en olika läsning af de Lärde, emedan Runan G. och K. skrifwas lika. Jag skulle wäl wara hågad, at förklara mig för det senare, emedan det tycks betyda en *Nara*, et Spöke, en Trollanda, som öfwerfaller många goda Siälur i deras föta
B fömn,

fömn, häft när de wändt sina skor införe, då de lagt sig, och wil aldeles qwäfvä dem, flätandes en lock i deras hår, som kallas *Mar*-tof: denne kan aldrig upwicklas, om icke en Torsdags-morgon, wid Solens upgång, på en korsväg, ej långt från en kyrkogård: Af detta *Kuba* hafwa de Romare fådt det ordet *Incubus* eller *Mara*; ty man måtte weta, at alla folkeslag fådt sina språk af Götiskan, som Noach och hans Söner talat. Således kunde desse Herrar Biörnar hafva uprest stenen åt Maran, som warit *deras Fader Onder*, det är, som qwäft *deras Fader*, sedan han lefwat öfver tu eller trehundra år, icke af glädie öfver et rikt arf; ty sådant kan man ej förmoda af slika hiältar, utan af bitterhet mot *Maran*, at göra hennes grymhet odödelig och warna andra fromma personer, at de rätt fätta sina skor eller toflor från sig, då de gå til fängs. Men med alt detta nödgas jag gå til förre meningen och läsa det för *Guba*, som betyder *Gubbe*, hwilket ej allena warit et namn likfom *Fader*, *Broder*, *Son* &c. utan ock et tekn, at han war äldre, än Sönerne. Ingen ting är då naturligare, än at barnen til *Gubbens* åminnelse upreste en sten.

Sin: Lat: fuus, sua, suum. Et Adjectivum, som aldrig kan stå allena, och betyda något: til ex: En Fröken bannade *sin*. Då wet man ju icke hwad? men om man lägger dertil *sin* Bror eller wän, då är faken tydelig. Stundom kan dock *sin* stå allena, när man giffar meningen: t. ex: Hwar tar *sin*, så tar jag min.

Fader: Lat. Pater, Gall. Pere, Germ. Vater. Et ord, som brukas i anseende til något barn; ty eljest är ingen *Fader*: Det är icke giörligt, om icke en Påfwe,
en

en ÄrkeBiskop eller annan Prelat : t. ex : Heligste *Fader*, Högwördigste *Fader* &c. &c. En beskedlig Capellan lyffter på sin Calott hwar gång han hörer nämnas Högwördige *Fadren*. Ingen kan undra på sådant, utan de, som äro *Pusiones & Idiotæ* in *Historia Ecclesiastica* aut *puri Atheistæ*, för hwilka man bör slå tusende kors för sig : de äro icke wärda, at jag dem förlägger.

Det följande ordet *Omr* eller *Ondr* är från de andre något åtskildt med et strek och dertill oläfeligt, så at man ej med godt samwete kan tillägga *Gubben*, at hafwa warit *onder* : Nil nisi bene de mortuis loquendum. d. ä. : Man bör om de döda ej annat tala, än godt : Han kunde haft sina fel, stackars Herre, han som andra, besynnerligen, om han i ålderdomen fådt en sup förmycket; men at utropa honom för *Onder* på sin grafsten, det skulle icke den hårdaste Frökens hierta kunna tåla efter den olyckeligaste älskare, fast än hon sielf warit orfaken til hans död : mycket mindre tre Söner efter sin Herrfader. Likare är, at Runeristaren hetat *Omr* eller *Onar* : Eller ock kan hända man borde läsa *Hondr*, *hund* eller *hundar*, emedan två *hundar* på stenen finnas uthuggne, och således, at Sönerne upfatt stenen åt *Gubben*, sin Faders *Hundar*, som utan twifwel warit oförlignelige, så at ingen warg lär i deras tid driftat sig på Lovö-landet. Hwarföre skulle icke desse hundar i gamla dagar så wäl kunnat förtiena en stod, som en Kung Östen *Illræda* i Norrige fatt en racka til at regera öfwer et helt Härad? (vid. *Sturlesons Heims Kringla* &c.) Dock; ware med alt detta, huru det wil, så kan dock ingen neka *Gubben*, at hafwa warit en wäldig Jägare, efter hundarne tagit platz i Hans ährominne.

ANDRA FLOCK

ELLER

Den *Historiska*.

FÖRBEREDELSE.

Sedan wi nu i detta lärda wärk funnit Stenens innehåll och Namnens uttydning, återstår oss, at med lika wifshet meddela werlden de Personers Historia, som deruti nämnas. Många uplyfte hiernar i wårt kära Fädernesland tycka sig hafwa giordt ganska mycket, då de begynt Swearikes Historia två tusende två hundra år för Christi Födelse, som är hela 150 år efter Syndaflo- den (vid. Göransons Sw. och Göt. Hist. &c.); men jag hoppas kunna wisa dem något starkare i samma smak och genom detta Lovö-Monument nämna Konungar, som regerat i Sverige för Syndaflo- den: Slutfatzen är owederfä- jelig: At *Wibiörn* warit Konung, kan ingen twifla; ty hwem skrifwer sig *Wi* in Singulari, utan Konungar? Nu fins ingen Biörn, bland Sweriges Drottare efter Flo- den, hwars twenne Bröder hetat Biörn; ty är klart, at han måtte regerat före floden. Än et skiäl: Hans Fader kallades rätt och slätt *Gubbe*, det aldrig någon så- dan hög Person händt altsedan menniskiosläktet dränktes: *ergo*, lefde han förut: Han war owederfäjeligen en wäl- dig jägare likfom Nimrod, åtminstone en Öfwerdrott, emedan han regerat på *Lovöen*, et gammalt Konunga- fäte.

fåte. Widare: Stenen ligger kullslagen: hwem kan hafwa giordt det utan fyndafloden? Bärge och stenar äro ju nu i det skick de woro för Noachs tid? Wissa nya kätteriska satzer willa inbilla oss, at de kunna undergådt någon senare förändring; men jag hoppas, at mina Nädige och Dygd-älskande Läsare icke lämna dem insteg i deras hiärtan. Ännu et bewis: På stenen fins ingen Thorshammar eller Korsmärke, som eljest pryder alla stenar efter floden: Ergo ser man, at denne uthögs innan Thor kom hit in i vårt Manheim, hwilket skedde medan Noach ännu lefde, i följe med Magog Japhetsson eller kort derefter.

Således finne wi ögonskenligen detta Genealogiska Schema i Swerige för Syndafloden:

Gubbe Madurson
regerade åhr 1550.
efter werd. skapelse.
Hans Gemål: Gumma.

Prins Igelbiörn.	Kung Wibiörn. a. m. 1620.	Pr. Hugbiörn.
General af Infant.	Gem. Grimma.	Cap. Lieut. af.
a. m. 1620.		Drab. a. m. 1620.

Alla deras Barn drunknade i Syndafloden.

I. Capitel.

Som icke är särdeles roligt.

Konung Gubbe regerade på Lovöen redan i Noachs barndom, och war släkt med hans föräldrar, dem han kallade Cousiner i sina bref: Med sin Gemål Gumma hade han tre Söner, dem han ej wille gifwa namn förän de giordt någon berömlig gerning, hwarefter de kunde kallas: knapt woro de 12, 13 och 14 åhr förän de blefwo angripne af en stor hop biörnar, dem de alla öfwerwunno; ty fick hwardera det namnet *Biörn*; men man kunde ännu ej skilja dem på annat, än deras wäxt, få at de hette *Stora Biörn*, *Mellan Biörn* och *Lilla Biörn*. När deras Fader besinnade, i hwad farlighet de nu warit, förskref han sig af de störste Engelske Doggar och andre jagthundar, som ej allena höllo Lovön fri från willdiur i hans listid, utan ock gjorde honom til den störste jägare i Norden: derpå affomnade han, och hundarne med; ty en Favorit trifs icke gerna efter sin Herre; men innan han dog, lät han sina Söner kasta lott om Lovöiska Kronan, och lotten föll på den medlersta, som först i werlden lade *Wi* framför sit namn och kallade sig *Wibiörn*: de andre blefwo icke afwundsiuke; ty den tiden kunde man få en Krona i hwart Härad: De nögde sig med höga ämbeten hos sin Bror, från hwilken de ej hade lust at skiljas; ty utan at baktala dem, få war han bland dem den älskeligaste. De fingo då sina tienster och namn af *Igelbiörn* och *Hugbiörn* (vid. sup. p. 1.). Sedan de begrafwit sin Fader med anständig heder och på hans sten uthuggit hans Favoriters bilder, lekte deras håg på något märkeligt krigståg.

2. Cap.

*Huru grufweliga händelser tyckes willu afbryta
stora wärk i deras början.*

För Syndaflo den war Mälaren en liten rännel, at man kunde komma öfwer på små broar, hwar man behagade. Tåget anstältes åt Sörmanland: På Grimsholm regerade då Konung Grim, som hade en doter, så skiön, så skiön, at ingenting war så skiönt, om icke hon sielf: Måkan fans icke i siu Kungariken: Hon hette Grimma, hwaraf man sedan efter floden fådt namn på små betzel, at tämja alla kreatur: Henne wille Wibiörn äga til gemål; men det kunde ej ske utan swärd och handkraft. Wibiörn klipte sina hår efter en jämn träskål, tog på sig nya skinnkläder och ryckte up med sin här. Huggbiörn tågade förut med de lätta tropparne och Igelbiörn kom efter med hela styrkan: En morgon, då marchen war begynt och alt folket redan et par mil borta, saknade man Kungen: Man kan tänka, huru man blef bestört: Den ena red omkring i skogen hit och dit, den andre gret och ref sig i hufwudet, den tredie swor och fatte sig ned, at röka en pipa, man wet ej, om det war tobak eller annat; men alt war fåfängt. Det är likfå godt jag lämnar Wibiörn i ödemarken; ty ingen får honom igen: jag torde okfå förwilla mig sielf; ty följer jag krigshären, som likafullt framtågar under begge Prinarnes anförande; men med dubbel ifwer och förtwiflan öfwer sit Hufwuds förlust.

3. Cap.

3. Cap.

Om Fruflugor och Hönshus.

Konung Grim stod högst uppe i en wind, der han hängt spikekorf at torkas, när han fick se Lovöiska Arméen: Han lät slå på trumma, klämta i alla klockor och blåsa i lur, hwarigenom han fick tillsammans en anfenlig krigsmakt. Prinsessan fatt i sin Jungfrubur i höga lofft, och wirkade röda guld, när detta larm begyntes: der blef et faseligt wäsend bland hennes Tärnor och Canariefoglar: alla hiertan pickade, allas röster uphögdes, den ena dånade, den andra stupade öfwer spinrücken, den tredie glömde både Robe och toflor: Hönshuset war der bredewid wägg om wägg: få bygde mån den tiden: der blef ock et almant skrik: min penna är förswag, at utföra all jämmer i den flygelen. Prinsessan, mer förförd af sina Fröknar, än af fienden, flydde genom en löndegång under jorden hel allena til skogs: men, ack, J Skiönheter, hwad ären J icke utfälte, at falla ur den ena faran i den andra? På et stort bärg låg en ofantelig jätte och solade sig: han sträckte ut handen och fängade den Skiöna, likfom Linnæus en Insekt, dock utan at göra henne skada: Han tog henne med sig in i sin kula: Farwäl, Prinsessa, jag lämnar Ehr i säkra händer, och begifwer mig til Eder Herrfader i hans betryck.

4. Cap.

Som är något faseligt; men kan beklageligen icke hielpas: dock tager det en god ända.

Grim förswarade sina Slottsportar et helt dygn, och sköt genom rundtornens gluggar som en Tordön. Änteligen krossades muren af små hälleberg på slungor, få

få at fienden kom in; men Grim fäcktade lika manli-
gen: Igelbiörn och Hugbiörn måste wika ur sina förde-
lar: Här wankade hiskeliga hugg: Armar och ben, öron
och näsor flögo i luften, och Lovöenferne stodo på sprän-
get, at fly, när de fingo se sin Konung komma ridandes
i fullt språng med en ung Skiönhet på Sadelknappen:
de gjorde då alla et glädieskri och angrepo Grimanerne
så häftigt, at de togo selfwa Grim til fånga, ärnade på
honom skiuta til måls; men Wibiörn ropade med för-
färlig röst: Soldat, släpp min Swärfader: Märkeliga
ord, dem Cæsar sedan härmade på Pharsaliska fältet!
Strax stödnade de af fruktan och kärlek: Wibiörn om-
famnade Grim: detsamma gjorde hans wackra följesla-
gerka, och Grim aftorkade sina tårar, ty han hade grä-
tit i harmen, då man welat honom bakbinda. Han tog
et glas Ratafia och fode: Godtår Wibiörn: jag gier dig
min dotter med tre stora byar och en guldkädia. Fre-
den befwors med händerne på en Urne, den man häm-
tat från Lovöen på en ätte-backe; men hwem är wäl
den Skiönheten, som kommit hit ridandes med Kung
Wibiörn?

5. Cap.

*Huru stora förslager ofta stiga up som en morgon-
Sol; men falla ned som en skinnpels.*

Prinsefsan Grimma war i Jättens faggör mer död än
lefwandes: han tröstade henne och gaf henne två
wilkor, at wälja til nästa morgon: antingen at förwaras
i en flaska Spiritus Vini eller slätt och rätt soltorkad
med en fernis öfwer skinn och ben, at handteras fritt
af alla; ty förwaras måste hon, efter hon war et så li-

tet wackert kreatur, det han wille skicka til sin släckt, som en rarhet: Nog kunde du, fader han, få gå sådan som du är i et litet glas-skåp; men jag orkar nu mer ej med fädane lekdockor, efter jag är barnlös: War nu glad och sof roligt: Prinsessan gret och suckade hela den natten, som war den gudfrucktigaste hon haft i hela sin lifstid. Om morgonen fader jätten: jag wil först gå ut efter wed och giöra på eld, sen skal du få säja, min lilla unge, huru du wil bli förwarad. Jätten gick strax utan för kulan med sin yx och högg ned några masteträn, dem han tog under armen, men i det samma kom en pil flygande, som genombårade det ena ögat: strax medan han kände derpå med handen, kom en dylik genom det andra, så at han war aldeles blind: I argheten wille han springa dit skotten kommit ifrån; men et bärg tog emot fötterne, at han snafwade och afbröt det ena lårbenet; då skrek han jämmerligen: Den, som giordt denna tappra gerning, war Wibiörn sielf, som i sin Faders, den wäldige Jägarens Hof, lärt sig så förträffeligen skiuta, at hans pil träffade et hufwudhår genom en gullring på hundrade steg. Han drog nu sit swärd, som hette Drätningstråle, hwilket bet likfå wäl på järn och sten, som kött och kläde: det rände han in i jättens hierta, som strax utbläste sin jordblandade siäl, hwaraf et par tallar kullrullade och slogo på taket af kulan, der Prinsessan war instängd: Hon lopp ut i sin förkräckelse: Wibiörn war nögd med sig sielf; men wiste ej ännu, at han räddat sin fätmö. Han wände sig om och såg den skönaste skapnad i sorg och bafwan: Han kände igen Prinsessan af hennes portrait: Ålskeliga Grimma, fader han, huru hafwen J råkade i denna fäselige jättens händer? Det skedde i går, swarade hon, och i dag war jag ärnad til döden; men nu til

lif-

lifwet, fode han; ty Wibiörn ärnar begära Ehr til sin Gemål: Jag wet ej hwilken karl, fode hon, jag icke hellre wille äga, än dö i denna bärgskula: huru skal jag då kunna neka Ehr min hand, som ären min Beskyddare och en så tapper Konung? Aftalet war då giordt: Han fatte henne på fadelknappen och red til slottet, som för detta är fagt.

6. Cap.

Alt för kort; men des mindre ledsamt.

Konung Grim lagade strax til sin Doters bröllop, som frades dagen derefter med all möjelig prakt: Brudfängen war så skön, at ritningen skickades til Noach och hans Söner och hans Söners hustrur, som sedan roade sig i arken, at arbeta på fädana, efter qwallarne woro långa och de glömt at taga med sig kortlekar. Begge Krigshärrarne plögades med miöd och pors-öl, så at glädjen återkallade i alla kringliggande bärg och skogar.

7. Cap.

Som är hierteligen wackert; men icke synnerligen wäl ihopsatt.

När bröllops-fägnaden wid bordet begynt litet slita sig ur de första Ceremoniers boyor, frågade Igelbiörn sin broder, hwart han tagit vägen, då han skildt sig från sin krigshär: Jag red litet ensam i skogen, fode han, och fick se en hiort: jag kastade spjutet efter honom; men träffade icke: han lopp dock icke hastigt undan:

jag följde efter: öfwer tio eller tolf gånger felade mit spiut, som högeligen förtröt mig. Då war jag öfwer tre mil ifrån mit folk: Hiorten förwann och natten tillstundade: Utan för en bärgskula stod en dwärg med myffan i handen, bugade sig diupt och frågade, om jag wille stiga in, at hålsa på min Farfader Madur: I harmen kastade jag spiutet efter honom; men han wek undan, lopp in i bärget och jag följde med. Strax blef bärget tilllutit, och jag fann mig ricktigt bärgtagen: jag kunde ej se: jag drog ut mit swärd Drotningstråle, som gifwer glans af sig i tiockaste mörker: det ledde mig genom många kringkrokar til en dörr: den slog jag up med knytnäfwen och gick fram en lång gång, som war uplyst af matta och ängsliga lampor: alrinnerst war en kammar, dit dörren stod på glänt: der gick jag in: wid et bord satt en mycket gammal Gubbe, hwit som en dufwa, hwars skiägg låg ned på hans knän: han hade et lius för sig och et Manuscript: Wälkommen, fader han, min Sonefon Wibiörn, jag är din Farfader Madur, efter hwilken en Runa fådt namn: jag wet, at din Fader är död, och at du är hans Efterträdare: jag wet ock hwad du nu har för händer: jag kan säga dig, at du får Grimma och blir med henne ganska lyckelig; men både du och hon och edra barn blifwen inemot 40 åhr härefter borttryckte af en Syndeflod, som skall dränka hela werlden, undantagande min frände Noach och hwad honom tilhörer: Hans Efterkommande skola då besittia jorden; men af Ehrt hus blir ingenting mer bekant i framtiden, än din Faders Runsten: du skal tillika med Gemäl och barn fåfängt söka rädda dig undan watnet på qwarnbärget på Lovöen: du sluter der dina dagar i fiskarnes Element. Hwad skal då sedan hända på Lovöen, frågade jag min Grand-Pappa: Många Kon-

nun-

nunga-fläckter, fode han, skola der bo; som regera öfwer Sverige: Först Ynglinga-ätten, som börjar med Oden och lyktar med Amund Jacob: sedan den Stenkilska intil Inge Halstanfon: sedan den Swerkerska tillika med Eric den Heliges intil Johan den Fromme och Eric Lespe: sedan den Folkungiska intil Håkan Magnusson, hwarpå följer en willerwalla af Utlänningar och Inhemske, til des Gustaf Wasa och Hans Soneson begynna och bibehålla en ny lyckelig tid, som fortsättes af de Pfaltziske Carlar, widtfrägdade Konungar, af hwilka dock den sidste dör barnlös, liksom Hans Efterträdare och Swäger; men om 4134. åhr härefter skal hwart och et landfens barn kunna säga, at ADOLF FREDRIK och LOVISA ULRICA äro af Himmelen utfedde til wälsignelse och fällhet för Swearike: Deras dygd och wett skola uplifwa et troget Folk ur sin dwala, och deras Stamm skal blomstras med ähra intil werldenes ända! I fynnerhet skal Lovöen af Dem blänka, och Drotningholm blifwa et paradys af des Drottnings goda smak och Des famlingar af alt det, som kan fågna och uplysa förnuftiga kreatur. Dermed lycktade Gubben och föll i en wanmact: jag skänker dig din frihet, fode han, och dermed föll han i aska: Bärget öppnade sig af sig self, och jag gick ut til min häft, på hwilken jag fortsatte min resa, til des jag råkade den pilten, som fångat min Brud: jag dricker nu hennes skål af alt hierta: Hela laget klappade ihop händerne, och äfwen jag, owärdig Auctor, när jag detta skrifwer: icke för Wi-biörn och hans Brud skul; men i anseende til wårt Dyra Par på Drotningholm, at Spådomen få wäl inträffat; liksom han warit sagd i denna stund.

Lef ADOLF FREDRIK med LOVISA,
 Med Dina Barn och med Dit Land,
 Så Säll och Stor, at ödets hand,
 Som Under med Dig börjat wisa,
 Ej nåns Dig från ofs rycka bort!
 Hur länge kan Du Thronen pryda,
 At den, som får Din Spira lyda,
 Ej alltid finner tiden kort?

8. Cap.

Mycket stympadt och afbryter äfwen hela wärket.

Wibiörn och Grimma lefde lyckeligen tilfammans i 36
 år, til des Floden öfwerwämmade werlden och
 borttog alla de Documenter, som handlade om deras
 regering: Dessa här utgifne 8 Capitel, om tiden för de-
 ras giftermål, hafwa i Arken blifwit bärgade af de 8
 personer, som der woro, så at man fådt et Capitel af
 hwardera, hwilka Magog utan twifwel fört med sig hit
 til Sverige. Det skulle förtryta Auctoren, om någon
 twiflade på deras trowärdighet, sedan han få ifrigt ef-
 terletat älderdoms fynd på Lovöen, at han fådt en
 swart fläck i pannan öfwer högra ögat.

RAR.

79

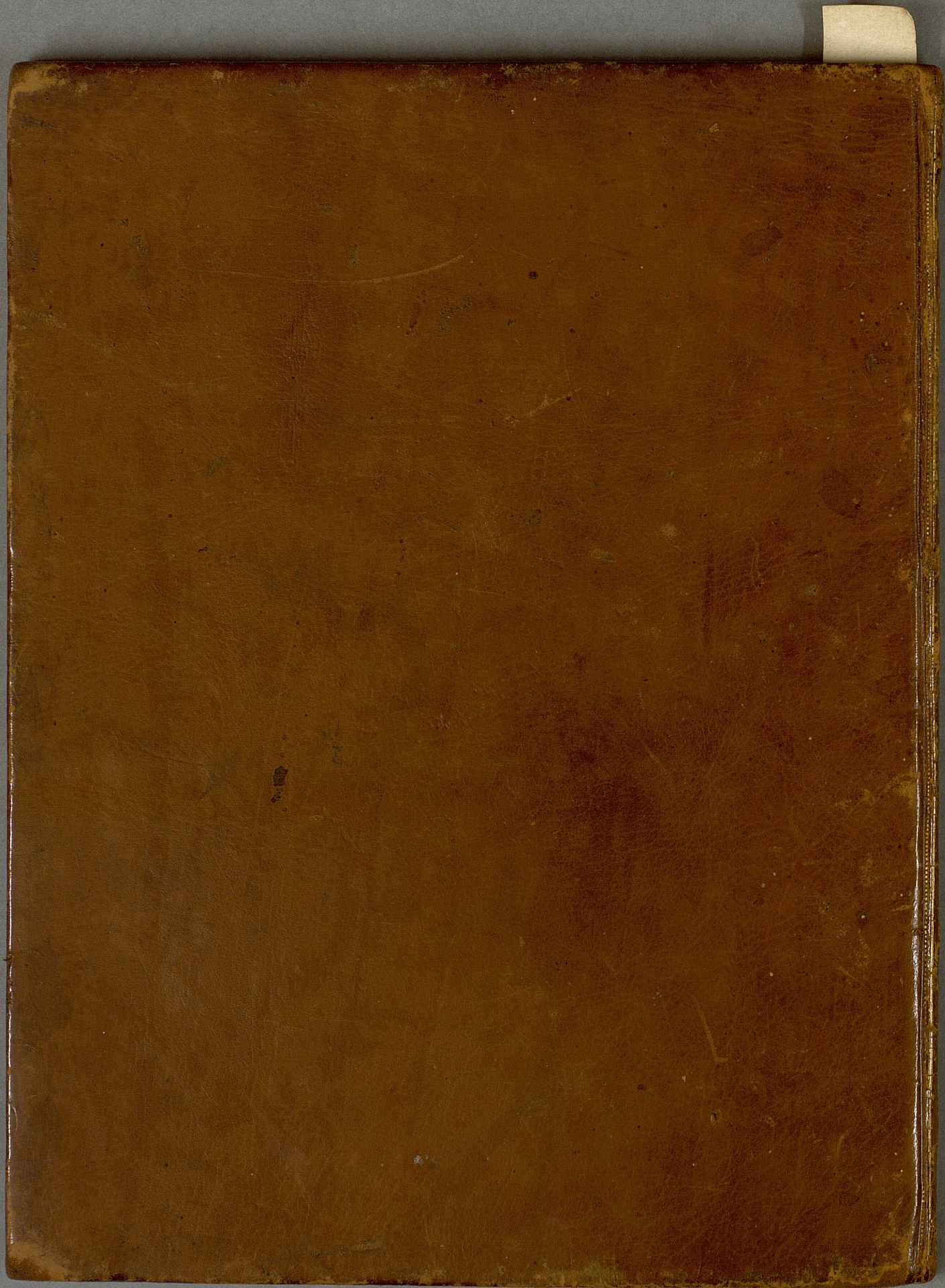
RAR.

79

RA
79

RAR.

79

www.books2ebooks.eu